

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
משקבל עליו, אמר לו: הילך את יציאותיך, ואני אטול את שלי - אין שומעין לו.											■	◇	קית.		
השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש, ואמר לו: תן לי שכרי, ואמר לו: טול מה שעשית בשכרך - אין שומעין לו.													קית.		
משקבל עליו, ואמר לו: הילך שכרך ואני אטול את שלי - אין שומעין לו.											■	◇	קית.		
נפחתה [בכמה]											^	◇	קית.		
ברובה	רב:										◆	!	◇	קית.	
בארבע.	שמואל:										◆	!	◇	קית.	
ברובה, אבל בארבע - אדם זורע חציו למטה וחציו למעלה.	רב:										■		קית.		
בארבע, אין אדם זורע חציו למטה וחציו למעלה.	שמואל:										■		קית.		
וצריכא, דאי אשמועינן דירה - בהא קאמר שמואל, משום דלא עבידי אינשי דדיירי פורתא הכא ופורתא הכא, אבל לענין זריעה - עבידי אינשי דזריעי הכא פורתא והכא פורתא, אימא מודה ליה לרב. ואי איתמר בהך - בהך קאמר רב, אבל בהא - אימא מודה ליה לשמואל, צריכא.											■	◇	קית.		
נתנו לו זמן.												■	<	קית.	
וכמה זמן בית דין?												^		קית.	
שלשים יום.	רבי יוחנן:											!	◇	קית.	
מי שהיה כותלו כו'.												■	<	קית.	
הילך יציאותיך	הא מדקתני סיפא:											■	?	קית.	
מכלל דפנינהו עסקינן												■	?	קית.	
טעמא - דפנינהו, הא לא פנינהו - לא. אמאי? ותקנה ליה שדהו												?	◇	קית.	
חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתן	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:											■	?	◇	קית.
הני מילי - היכא דקא מיכוין לאקנויי ליה, אבל הכא - אישתמוטי הוא דקא מישתמיט ליה.												!	◇	קית.	
השוכר לעשות עמו בתבן כו'.												■	<	קית.	
וצריכא, דאי אשמועינן להך קמייתא, דכי קאמר ליה הגיעונך אין שומעין לו - משום דלית אגרא גביה, אבל הכא דאית ליה אגרא גביה - אימא שומעין לו. דאמרי אינשי: ממרי רשותיך - פארי אפרע. ואי אשמועינן הכא - הכא שמשקבל עליו אין שומעין לו - משום דאית ליה אגרא גביה, אבל הכא דלית ליה אגרא גביה - אימא שומעין לו, צריכא.												■	◇	קית.	
אין שומעין לו.												■	◇	קית.	
שומעין לן	והתניא:											■	?	◇	קית.
לא קשיא, כאן - בשלו, כאן - בשל חבריו.	רב נחמן:											!	◇	קית.	
בשלו מאי טעמא - דאמר ליה: אגרא עלך, בשל חבריו נמי שכרו עליו	רבא לרב נחמן:											?		קית.	
השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבריו - נותן לו שכרו משלם, וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שההנה אותו.	דתניא:											■	?	קית.	
לא קשיא כאן - בשלו, כאן - בשל הפקר.	אלא אמר רב נחמן:											!	◇	קית.	
מציאת פועל - לעצמו, אימתי - בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום, או עדור עמי היום. אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום - מציאתו לבעל הבית.	איתיביה רבא לרב נחמן:											■	?	◇	קית.
לא קשיא כאן - בהגבהה, כאן - בהבטה.	אלא אמר רב נחמן:											!	◇	קית.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הבטה בהפקר תנאי היא.	רבה:											◇	קית.
שומרי ספיהי שביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה	דתנן: [רבנן]	◆	■	■								◇	קית.
הרוצה מתנדב הוא, ושומר חנם.	רבי יוסי:	◆	■	■								◇	קית.
אתה אומר כן - אין באין משל צבור	אמרו לו: [רבנן]		■	■								◇	קית.
מאי לאו בהא קמיפלגי:	[רבה]		◆	■								◇	קית.
הבטה בהפקר קני, ואי יהיבי ליה אגרא - אין, ואי לא - לא.	דתנא קמא סבר:	◆	■	■	■							◇	קית.
הבטה בהפקר לא קני, וכי אזלי צבור ומייתי - השתא הוא דקא זכי ביה.	רבי יוסי סבר:	◆	■	■	■							◇	קית.
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדברין לדברינו אין עומר ושתי לחם באין משל צבור.	[רבנן]	■	■	■									קית.
לא, דכולי עלמא הבטה בהפקר קני, והכא - חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה קמיפלגי:	רבא:		◆	■								◇	קית.
יהבינן ליה אגרא, ואי לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה.	דרבנן סברי:	◆	■	■	■							◇	קית.
לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה.	רבי יוסי סבר:	◆	■	■	■							◇	קית.
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדברין לדברינו, דחיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה - אין עומר ושתי לחם באין משל צבור.	[רבנן]	■	■	■								◇	קית.
דכולי עלמא הבטה בהפקר לא קני, והכא בחיישינן לבעלי זרועות קמיפלגי:	איכא דאמרי, רבא:		◆	■								◇	קית.
דתקינן רבנן למיתב ליה ארבע זוזי, כי היכי דלישמעי בעלי זרועות וליפרשו מיניהו.	דתנא קמא סבר:	◆	■	■	■							◇	קית.
לא תקינו	רבי יוסי סבר:	◆	■	■	■							◇	קית.
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדברין לדברינו אין באין משל צבור.			■	■								◇	קית:
חוששין לבעלי זרועות איכא ביניהו.	וכן כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:		■									◇	קית:
המוציא זבל לרשות הרבים, המוציא - מוציא והמזבל - מזבל.												■	קית:
אין שורין טיט ברשות הרבים, ואין לובנים לבנים. אבל גובלין טיט ברשות הרבים, אבל לא לבנים.												■	קית:
הבונה ברשות הרבים - המביא אבנים מביא, והבונה בונה. ואם הזיק - משלם מה שהזיק.	[ת"ק]											◆	קית:
אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום.	רבן שמעון בן גמליאל:											◆	קית:
לימא מתניתין דלא כרבי יהודה												‡	קית:
בשעת הוצאת זבלים אדם מוציא זבלו לרשות הרבים, וצוּבְרוּ כָל שְׁלִשִׁים יוֹם, כְּדִי שִׁיחַא נִישׁוּף בְּרַגְלֵי אָדָם וּבְרַגְלֵי בַהֲמָה, שֶׁעַל מִנְתַּן כֵּן הִנְחִיל יְהוֹשֻׁעַ לְיִשְׂרָאֵל אֶת הָאָרֶץ.	דתניא: רבי יהודה:											‡	קית:
אפילו תימא רבי יהודה, מודה רבי יהודה שאם הזיק - חייב לשלם.												!	קית:
מודה רבי יהודה בנר חנוכה שהוא פטור, מפני שהוא עושה ברשות.	והתנן: [רבי יהודה]											‡	קית:
מאי לאו - רשות דבית דין?												‡	קית:
לא, רשות דמצוה.												!	קית:
כל אלו שאמרו מותרין לקלקל ברשות הרבים, אם הזיק - חייב לשלם	והתניא: [ת"ק]											‡	קית:
פּוֹטֵךְ	רבי יהודה:											‡	קית:
אלא מחורתא, מתניתין דלא כרבי יהודה.												■	קית:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
רבי יהודה ורבן שמעון בן גמליאל ורבי שמעון כולוהו סבירא להו: כל מקום שנתנו לו חכמים רשות והזיק - פטור.	אביי:											■	◇	קית:	
רבי יהודה - הא דאמרן.													■	◇	קית:
רבן שמעון בן גמליאל													■		קית:
אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום.	דתנן: רבן שמעון בן גמליאל												■	◇	קית:
רבי שמעון													■		קית:
היה מעמידו בעלייה - צריך שיהא תחתיו מעזיבה שלשה טפחים, ובכירה - טפח, ואם הזיק - משלם מה שהזיק.	דתנן: [ת"ק]												■	◇	קית:
לא אמרו כל השעורים הללו אלא שאם הזיק פטור משלם.	רבי שמעון:												■	◇	קית:
החצב שמסר לסתת - הסתת חייב, הסתת שמסר לחמר - החמר חייב, החמר שמסר לכתף - הכתף חייב, הכתף שמסר לבנאי - הבנאי חייב, הבנאי שמסר לאדריכל - האדריכל חייב. ואם הניח אבן על הדימוס והזיקה - כולן חייבין לשלם.	תנו רבנן:												■	◇	קית:
אחרון חייב וכולן פטורים	והתניא:												■	?	קית:
לא קשיא: כאן - בשכירות, כאן - בקבלנות.													!		קית:
שתי גנות זו על גב זו והירק בינתיים, רבי מאיר אומר: של עליון	[רבי מאיר]												■	◇	קית:
של תחתון.	רבי יהודה:												■	◇	קית:
אם ירצה העליון ליקח את עפרו - אין כאן ירק	אמר רבי מאיר:												■	◇	קית:
אם ירצה התחתון למלאות את גנתו - אין כאן ירק	אמר רבי יהודה:												■	◇	קית:
מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה - רואין מהיכן ירק זה חי.	אמר רבי מאיר:												■	◇	קית:
כל שהעליון יכול לפשוט את ידו וליטול - הרי הוא שלו, והשאר של תחתון.	רבי שמעון:												■	◇	קית:
בעיקרו - כולי עלמא לא פליגי דעליון הוי, כי פליגי - בנופו.	רבא:												■	◇	קית:
שדי נופו בתר עיקרו	רבי מאיר סבר:												■	◇	קית:
לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו.	רבי יהודה סבר:												■	◇	קית:
ותניא נמי גבי מקח וממכר כי האי גוונא													■		קית:
היוצא מן הגזע ומן השרשין - הרי אלו של בעל הקרקע, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]												■	◇	קית:
מן הגזע - של בעל האילן, ומן השרשין - של בעל הקרקע.	רבי יהודה:												■	◇	קית: